

РЕШЕНИЕ

№ 1158

гр. София, 08.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Виолета Йовчева

Членове: Мариана Георгиева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Румяна Гр. Арсова
като разгледа докладваното от Виолета Йовчева Въззивно гражданско дело
№ 20211100505881 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение от 16.02.2021г. по гр.д. № 75061/2019 г. по описа на СРС, II ГО, 55 състав са отхвърлени предявените от И. В. В. срещу Главна дирекция „П.Б. и З. на Н.“ при МВР искиове с правна квалификация чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР за заплащане на сумата от 2 654. 50 лв. - допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 01.11.2016 г. – 30.11.2019г., ведно със законната лихва от 23.12.2019г. до окончателното плащане, както и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 328. 01 лв. – лихва за забава за периода 01.01.2017 г. – 22.12.2019 г.

Решението е обжалвано от ищеца И. В. В. с оплаквания за неговата неправилност. Оспорва се извода на първоинстанционния съд, че липсата на правило за преобразуване на часовете положен нощен труд към дневен не следва да се преодолее чрез прилагането на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, както и че това правило е неприложимо при служебни правоотношения. Въззивникът твърди, че липсата на изрична норма не следва да се разглежда като забрана за прилагането на общата трудовоправна уредба. Посочва, че за служителите на МВР приложение намира ЗДСл, като чл. 67, ал. 3 от него предвижда, че размерите на допълнителните възнаграждения за държавните служители, вкл. за полагане на нощен труд, не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. Навежда доводи, че ЗМВР и ЗДСл не определят нормалната продължителност на работното време през нощта, поради което приложение следва да намери правилото на чл. 140, ал. 1 от КТ, където тя е

определена на 7 часа. Излага доводи, че в чл. 187, ал. 1 от ЗМВР е определена единствено нормална продължителност на работното време през деня. Поддържа, че с правилото на чл. 187, ал. 3, изр. четвърто от ЗМВР също не се предвижда нормална продължителност на работното време през нощта, а единствено ограничение за средното работно време на всеки служител. Излага съображения, че приложението на общата трудова уредба в случая се обосновава и с правилото на чл. 188, ал. 2 от ЗМВР, съгласно което държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. Твърди, че при сумирано изчисляване на работното време, часовете, получени след преобразуването на нощните часове работно време в дневни с коефициент 1.143, които надхвърлят определената тримесечна норма часове, са извънреден труд и следва да се заплащат като такъв. Навежда доводи, че неприлагането на уредбата за превръщане на нощния труд в дневен противоречи на правото на Европейския съюз, в частност Директива 2003/88/ЕО и чл. 20 и чл. 31 от Хартата за основните права на ЕС. Моли съда да отмени първоинстанционното решение и да уважи предявените иски, с присъждане на разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна Главна дирекция „П.Б. и З. на Н.“ при МВР не е депозирала отговор на въззивната жалба. В депозирани писмени бележки е изложила становище за неоснователност на жалбата. Поддържа, че за ищеца, държавен служител по ЗМВР, нормата за полагането на нощния труд е 8 часа и съотношението нощен към дневен труд е 8:8, за разлика от уредбата по Кодекса на труда, където това съотношение е 7:8, поради което по отношение на него часовете нощен труд не се приравняват към часове дневен с коефициент 0,143. Излага, че служителите на МВР са компенсирани с повече и по-разнообразни права спрямо работници, работещи по трудово правоотношение. Позовава се на решението на съда на ЕС от 24.02.2022г., постановено по дело С-262/2020, в което е прието, че се допуска по-дълга продължителност на нощия труд за работниците от публичния сектор, вкл. полицаите и пожарникарите спрямо тези от частния, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий. Моли съда да потвърди решението, с присъждане на разноски.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу обжалваем съдебен акт.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част, както и спазване на императивните норми на материалния закон /т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013г. по

тълк.д. № 1/2013г., ОСГТК на ВКС/.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

Предявени са обективно кумулативно съединени иски за осъждане на ответника Главна дирекция „П.Б. и З. на Н.“ при МВР да заплати на ищеца И. В. В., на основание чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР, сумата 2 654. 50 лв. - допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 01.11.2016г. – 30.11.2019г., ведно със законната лихва от 23.12.2019г. до окончателното плащане, както и по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 328. 01 лв. – лихва за забава за периода 01.01.2017 г. – 22.12.2019г. /допуснато увеличение на иска с определение от 20.10.2020 г. по гр.д. № 75061/2019 г. на СРС/.

В подадения в срока по чл. 131 от ГПК отговор на исковата молба ответникът е оспорил предявените иски, като е посочил, че при служителите на МВР времевата продължителност на работното време през нощта е 8 часа, а не 7, каквато е предвидена в КТ. Изложил е, че по този начин нощните часове са равни на дневните и не следва да се преобразуват при коефициент от 1,143. Навел е доводи, че различната времева норма на нощния труд за служителите на МВР се компенсирана с права, които работниците и служителите по КТ нямат. Направил е възражение за изтекла погасителна давност за част от вземанията на ищеца за заплащане на нощен труд.

По делото не се спори, че ищецът е бил служител в сектор „Оперативен център“ в отдел „Пожарогасителна и спасителна дейност при СД „ПБЗН“ към ГД „ПБЗН“ на МВР за периода 01.11.2016г. – 30.11.2019 г., като е полагал труд на 24 часови дежурства при тримесечно сумарно отчитане на работното време.

Спорните между страните въпроси се концентрират около начина за отчитане и заплащане на положените от ищеца часове нощен труд, като основният спорен въпрос е дали приложение намират разпоредбите на Кодекса на труда и Наредбата за структурата и размера на работната заплата, или специалната уредба по ЗМВР и издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове.

Съгласно чл. 176 от ЗМВР, брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. В чл. 179, ал. 1 ЗМВР е предвидено, че на държавните служители се изплаща допълнително възнаграждение за полагане на труд през нощта от 22.00 ч. до 6.00 ч., а в чл. 187, ал. 5, т. 2 и, ал. 6 ЗМВР /изм. и доп. - ДВ, бр. 81 от 2016 г./ - че работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период - за служителите, работещи на смени, като извънредният труд се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

С чл. 187, ал. 1 от ЗМВР /изм. и доп. - ДВ, бр. 81 от 2016г./ е предвидена нормална продължителност на работното време от 8 часа дневно и 30 часа

седмично при 5-дневна работна седмица. Съгласно чл. 187, ал. 3 от ЗМВР /изм. и доп. - ДВ, бр. 81 от 2016 г./, работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период (ал. 3, изр. 3).

Съгласно чл. 187, ал. 9 ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. През процесния период е действала Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016год. за реда за организация и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерство на вътрешните работи, издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 60 от 02.08.2016 год., в сила от 02.08.2016 год., отм., бр. 3 от 10.01.2020 год., в сила от 10.01.2020 год., Решение № 16766 на ВАС на РБ – бр. 4 от 14.01.2020 год. В чл. 3, ал. 3 от Наредбата е предвидено, че за държавните служители от МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00ч. и 06.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период, а в чл. 31 – че отработеното време между 22.00 ч. и 06.00 ч. се отчита с протокол, като са посочени лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане на броя отработени часове. В цитираната наредба липсва правило за трансформиране на нощния труд в дневен подобно на това на чл. 31, ал. 1 от Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014 год., отм. с Наредба № 8121з-592 от 25.05.2015 год., съгласно който при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22.00 ч. и 06.00 ч. за отчетния период се умножава по 0.143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период/.

С оглед изложеното, следва, че в ЗМВР и в подзаконовите актове по прилагането му не се съдържат правила относно отчитането на нощния труд. Настоящият съдебен състав намира, че липсата на такава регламентация не може да се разглежда като забрана за преизчисляването на положените часове нощен труд в дневен, а единствено като законова празнота, която следва да бъде преодоляна по реда на чл. 46, ал. 2 от ЗНА, като бъде приложена общата трудовоправна уредба относно отчитането и заплащането на нощния труд по КТ и НСОПЗ. Това разрешение съответства на общия принцип за равно третиране на лицата, предоставящи наемен труд, без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което се полага. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 188, ал. 2 от ЗМВР, предвиждаща, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., т.е. нощен труд, се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. Приемане на противното би означавало да се допуснат различни системи на отчитане на

нощния труд от служителите в МВР и от работниците по трудово правоотношение, въпреки че те изразходват психическа и физическа енергия и извършват полезна трудова дейност в една и съща част от денонощието /работно време/ и при едни и същи вредни за здравето последици, което би довело до нарушаване на принципа за равностойно третиране, закрепен в чл. 6 от Конституцията на Република България и чл. 14 ЕКЗПЧОС /така решение № 311 от 08.01.2019 год. на ВКС по гр.дело № 1144/2018 год., IV ГО/.

Приложение следва да намери редът за отчитане на нощния труд, съдържащ се в чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, съгласно който, при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР през деня е 8 часа - чл. 187, ал. 1 от ЗМВР /обн. ДВ., бр.53/27.06.2014г./. Що се касае до нормалната продължителност на работното време през нощта, в чл. 187, ал. 3 от ЗМВР е предвидено, че работното време на държавните служители се изчислява в работни - подневно, а за работещите на 8, 12 или 24- часови смени - сумирано за тримесечен период, като при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 ч. и 06.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Настоящият съдебен състав намира от една страна, че с тази разпоредбата не се предвижда нормална продължителност на нощния труд, още повече такава от 8 часа, а само се ограничава неговото максимално времетраене. От друга страна, това ограничение се отнася за случаите на сумирано изчисляване на работното време за тримесечен период, а не за подневното отчитане на работното време, представляваща различна форма на отчитане на труда, която е релевантна за изчисляване на коефициента по чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ. С оглед изложеното, през исковия период в ЗМВР липсва норма, която да установява нормалната продължителност на нощното работно време при подневно отчитане на работното време. Ето защо при подобна празнота в специалния закон следва да се приложи общото правило на чл. 140, ал. 1 КТ, съгласно което нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа. Следователно отношението между нормалната продължителност на дневното работно време /8 часа/ и нормалната продължителност на нощното работно време /7 часа/, установени за подневно отчитане на работното време на служителите в МВР, е 1.143.

Ирелевантно в случая е, че ответникът е изпълнил задължението си да заплати на ищеца допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 0.25 лв. за всеки отработен час през нощта. Такова допълнително възнаграждение е предвидено и в общото трудово законодателство – чл. 8 от НСРОЗ, където това право на работника не изключва приложението на чл. 9, ал. 2 от НСРОЗ. Допълнителното заплащане и специалният ред отчитане се прилагат едновременно и представляват самостоятелни способи за възмездяване на нощния труд. Положеният нощен труд се заплаща увеличено в сравнение с дневния, като получените над определената норма часове за

отчетния период /след превръщане на нощните часове в дневни по реда на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ /, са извънреден труд, за който се дължи допълнително възнаграждение, наред с това за нощен труд. Този подход на законодателя е оправдан с оглед на по-големия разход на умствена и физическа енергия при престиране на работна сила в необичайно за биологичния ритъм на човека време от денонощието, /в този смисъл Решение № 14/27.03.2012 г. по гр. д. № 405/2011 г. на ВКС, IV-то Г. О., постановено по реда на чл. 290 от ГПК/. Що се касае до предвидените в ЗМВР други компенсаторни механизми /напр. допълнително възнаграждение за прослужено време, по-продължителен платен годишен отпуск, обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение, по-благоприятни условия за придобиване на право на пенсия/, те ползват всички служители от системата на МВР, независимо дали полагат нощен труд или не.

Неоснователно е оплакването в жалбата за противоречие на тези изводи на решението на съда на ЕС от 24.02.2022г., постановено по дело С-262/2020 /образувано по преюдициално запитване, отнасящо се до тълкуването на чл. 12, б. "а" от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 04.11.2003 относно някои аспекти на организацията на работното време, както и на чл. 20 и 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз, отправено в рамките на спор между служител и Главна дирекция "П.Б. и З. на Н." към МВР по повод отчитането и заплащането положените часове нощен труд/. С цитираното решение не е даден конкретен отговор на въпроса за приложението на общата правна уредба на България в правоотношенията с държавните служители /служителите на МВР/, доколкото тълкуването на национални правни норми не е в обхвата на компетентността на СЕС. В решението е прието, че чл. 20 и 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава-членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана е с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. В процесния случай не е установен по делото обективен и разумен критерий за разликата в третирането на полагащите нощен труд по трудово правоотношение и тези по служебно правоотношение. Разликата в допустимата продължителност на работните часове – нощен труд по служебно правоотношение /8 часа/ и по трудово правоотношение /7 часа/ не отразява допустима от закона цел, която да е годна да обоснове разлика в третирането. В решението на съда на ЕС се сочи още, че ако не е основана на обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различни категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото

вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да достигне до разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел (решение от 6 октомври 2021 г., Sumal, C 882/19, EU: C: 2021: 800, т. 71 и цитираната съдебна практика). Ето защо следва да бъдат приложени нормите, уреждащи преизчисляването на нощния труд в дневен.

Съгласно чл. 143, ал. 1 КТ, извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. Работодателят може да установява сумирано изчисляване на работното време - седмично, месечно или за друг календарен период, който не може да бъде повече от 6 месеца - чл. 142, ал. 2 КТ. Сумираното изчисляване на работното време форма на отчитане на работното време, при която установената нормална продължителност на работното време се спазва средно за определен по-продължителен период от време, който в процесния случай е тримесечен. При сумираното изчисляване продължителността на работния ден не е еднаква, поради което за работодателя не съществува задължение през всеки календарен период /седмица, месец/ да осигурява отработване на пълния размер на законоустановеното работно време, което за държавните служители е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, съгласно чл. 187, ал. 1 ЗМВР. В този случай продължителността на работното време през отделните дни може да надвишава нормалната, но работата в повече се компенсира с почивка в границите на отчетния период. По този начин балансът на работното и свободното време се запазват средно за периода на отчитане. Когато в края на отчитане, нормата свободно време е превишена, ще е налице извънреден труд.

Сумираното работно време се установява в полза на работодателя за работници и служители, които извършват работа със специфичен характер и/или организация на труда /чл. 154а КТ/, но изчисляването му се основава на продължителността, установена при подневното отчитане на работното време /чл. 142, ал. 1 КТ/. Тримесечната норма на отчитане представлява допълнителна тежест за работника или служителя, тъй като затруднява възстановяването на работната сила, което биологично се осъществява най-добре в рамките на едно денонощие /виж т. 2 от Тълкувателно решение № 8 от 14.11.2014 г. на ВКС по тълк. дело № 8/2013 г., ОСГК/.

В чл. 18, ал. 3 НСОПЗ е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време броят на отработените дни се установява, като отработените часове през месеца след превръщането на нощните часове в дневни се разделят на дневната продължителност на работното време, установена за работното място при подневно отчитане на работното време.

Съгласно чл. 9б, ал. 1 /Нов - ДВ, бр. 41 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г. / от Наредбата за работното време, почивките и отпуските, при сумирано изчисляване на работното време по чл. 142, ал. 2 КТ се определя норма за продължителност на работното време за периода. Нормата се определя в

часове, като броят на работните дни по календар, включени в периода на отчитане, се умножи по дневната часова продължителност на работното време, определено в трудовия договор, а съгласно чл. 9а, ал. 4 от Наредбата (редакция изм., бр. 41 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г.), когато се полага нощен труд, сборът от работните часове по графика на работника или служителя по, ал. 3 се изчислява след превръщане на нощните часове в дневни за смените с 4 и повече от 4 часа нощен труд с коефициента по чл. 9, ал. 2 НСОПЗ. Превръщането на нощните часове в дневни не се извършва, когато за работното място е установено намалено работно време, както и когато трудовият договор е сключен за работа само през нощта.

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016г., при сумирано отчитане на работното време общият брой на отработените часове по график се сравнява с нормата работни часове за отчетния период, получена от броя календарни работни дни за периода, умножени по цифрата осем. Получените часове над тази норма се отчитат като положен труд извън редовното работно време. Посочената наредба не предвижда превръщане на нощните часове в дневни с коефициент 1. 143 за изчисляване на отработените дни и за отчитането и заплащането на извънредния труд. С оглед изложените вече по-горе съображения за приложимост на установения в чл. 9, ал. 2 НСОПЗ коефициент за отчитане на положения от ищеца нощен труд и доколкото правилото за преизчисляване на нощните часове в дневни е в синхрон с правилата за заплащане на труда и зачитането на трудовия стаж, настоящият съдебен състав приема, че за процесния период нощните часове, преизчислени в дневни с коефициент 1. 143, следва да се вземат предвид при решаването на въпроса дали е положен извънреден труд от страна на ищеца.

Съгласно заключението на приетата в първоинстанционното производство съдебно-счетоводна експертиза, което като компетентно и обективно изготвено следва да бъде съобразено при постановяването на съдебния акт, за процесния период от 01.11.2016 . до 30.11.2019г., след преобразуване на нощния труд в дневен с коефициент от 1. 143, ищецът е положил извънреден труд от 384 часа, като са му изплатени 130 часа извънреден труд. Неотчетени и неизплатени остават 264 часа извънреден труд, възнаграждението за които възлиза на 2 654. 50 лв., а обезщетението за забава в размер на законната лихва за периода от 01.01.2017г. до 22.12.2019г. е в размер на 347. 85 лв., в които размери са дължимите на ищеца суми. Доколкото ищеца е претендирал заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва сумата 328, 01 лв. и с оглед принципа на диспозитивното начало в гражданския процес, искът се явява основателен до до предявения размер.

Съдът намира за неоснователно релевираното в отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност. По отношение процесните вземания за труд е приложима специалната тригодишна погасителна давност по чл. 111, б. „а“ от КТ. Исковата молба е подадена на 23.12.2019г., като погасени по давност биха били всички вземания, изискуеми преди 23.12.2016 г. Съгласно заключението на вещото лице обаче, не са налице вземания,

чиято изискуемост да е настъпила преди 22.12.2016 г.

Крайните изводи на двете инстанции не съвпадат, поради което първоинстанционното решение следва да бъде отменено, като ответникът бъде осъден да заплати на ищеца, на основание чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР, сумата 2 654. 50 лв. - допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 01.11.2016 г. – 30.11.2019г., ведно със законната лихва от 23.12.2019г. до окончателното плащане, както и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, сумата от 328. 01 лв. – лихва за забава за периода 01.01.2017 г. – 22.12.2019 г.

По разноските: при този изход на делото, право на разноски има въззиваемият - ищец, на който следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение за всяка от двете инстанции в доказан и заплатен размер от по 400 лв. Съдът намира за неоснователни наведените в първоинстанционното и настоящото производство възражения за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК, доколкото възнагражденията са в размер, по-нисък от минималния размер на адвокатското възнаграждение, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 4/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /ред. ДВ, бр.68/31.07.2020г./ - 438. 78 лв.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден за заплати по сметка на СРС разноски в общ размер на сумата 519. 30 лв., от които 119. 30 лв. – държавна такса и 400 лв. – депозит за вещо лице, а по сметка на СГС - сумата 59. 65 лв. – държавна такса за въззивната инстанция.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 16.02.2021г. по гр.д. № 75061/2019 г. по описа на СРС, II ГО, 55 състав и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Главна дирекция „П.Б. и З. на Н.“ при МВР да заплати на И. В. В., ЕГН *****, на основание чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР сумата 2 654. 50 лв. - допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 01.11.2016г. – 30.11.2019г., ведно със законната лихва от 23.12.2019г. до окончателното плащане, както и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД - сумата 328. 01 лв. – лихва за забава за периода 01.01.2017 г. – 22.12.2019 г.

ОСЪЖДА Главна дирекция „П.Б. и З. на Н.“ при МВР да заплати на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК по сметка на СГС, сумата 59. 65 лв. – държавна такса за въззивната инстанция.

ОСЪЖДА Главна дирекция „П.Б. и З. на Н.“ при МВР да заплати на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК по сметка на СРС, сумата 519. 30 лв. – разноски за държавна такса и депозит за вещо лице.

ОСЪЖДА Главна дирекция „П.Б. и З. на Н.“ при МВР да заплати на И.

В. В., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 400 лв. – разноси за адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство и сумата 400 лв. – разноси за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____